

هو الله العلي الأعلى

بسم الله الرحمن الرحيم و به نستعين إله خير ناصر و معين الحمد لله رب العالمين و صلى الله على محمد و علي و آلهما الطيبين الطاهرين و لعنة الله على أعدائهم أجمعين أبد الآبدين

بسياري از زنان مهم و صاحب‌منصب آمریکا، به خانه‌داری روی آورده‌اند. آنها یافته‌اند که در خانه ماندن چیزی از شخصیت و کارایی ایشان نمی‌کاهد.

بررسی تازه‌ترین آمارها نشان می‌دهد، موج تازه‌ای از تمایل زنان مهم و صاحب‌منصب آمریکا، به خانه‌داری روی آورده‌اند.

به گزارش "لزلی استال" گزارشگر C.B.S، می‌گوید: امروزه زنان بسیاری را می‌توان در آمریکا دید که در منصب‌ها موقعیت‌های شغلی قدرتمندی، قرار دارند؛ آنان یا در شورای امنیت ملی نقش دارند و یا دو کرسی قضاوت دادگاه عالی را در اختیار گرفته‌اند و همچنین در مقام یکی از اعضای هیأت مدیره تمام صد شرکت «فورچون» ظاهر شده‌اند. اما با این حال، می‌توان بسیاری از آنان را دید که برخلاف این جهت حرکت کرده، ترجیح می‌دهند در خانه بمانند.

یکی از این زنان، «لیزا بتی فرلینگوسن» است. وی دارای یک پست بسیار بالایی حقوقی بود و ریاست بخش تحقیقات حقوق کالج استانفورد را بر عهده داشت. وی علاوه بر این، برای یک شرکت بسیار مهم حقوقی نیز کار می‌کرد و مسئولیت آخر وی در دادگاه عالی بوده است.

اما او پس از تولد نخستین فرزندش از هفت سال پیش، دیگر به شغل خود بازنگشت خانم فرلینگوسن، می‌گوید: من خودم را می‌شناختم و می‌دانستم که در هر زمینه شغلی سخت کار می‌کنم و گاه تا نیمه شب مشغول تحقیقات حقوقی و قانونی بودم و شوهرم که رزیدنت جراحی بود نیز تمام وقت کار می‌کرد. من از این می‌ترسیدم که اگر به کار کردن ادامه دهم، بچه‌هایم هیچ والدینی نخواهند داشت. من خود خواستم که از تجربه شناخت بچه‌هایم برخوردار شوم و همیشه در کنارشان باشم.

گزارشگر «C.B.S» می‌گوید: او تنها نیست، صبح‌های چهارشنبه، حیاط کلیسایی در حومه «مریلند»، پر از زنانی می‌شود که کار تمام وقت خود را رها کرده وقت خود را صرف تربیت بچه‌ها می‌کنند. آنان برای خود، یک سری سخنرانی‌ها را سازمان‌دهی کرده‌اند که در جهت به وجود آوردن انگیزه‌های فکری و روشنفکرانه، از آن بهره می‌برند.

«توری هال»، تحلیلگر سابق اداره بودجه کنگره؛ «شیلایزل»، نماینده ارشد فروش شرکت «اوراکل»؛ «آن گلدزبرگ»، حقوقدان فارغ‌التحصیل دانشگاه «ییل»، همگی مادران خانه‌دار هستند. خانم «هال» می‌گوید: عمق قضیه آن است که این یک تصمیم احساسی است، نه عقلانی. وی می‌گوید: این به معنای آن نیست که من تنها برای دور ماندن از محیط کار، دست از شغل مهمی کشیده‌ام که پول زیادی از آن به دست می‌آوردم و رضایت خاطر زیادی را برایم فراهم می‌کرد.

یکی دیگر از زنان، گفت که من در این مورد کمی فکر کردم و دیدم، من به کاری که الان انجام می‌دهم، عشق می‌ورزم.

خانم ایزل نیز گفت: شش ماه، دچار تردیدهای جدی شده بودم و شک داشتم که آیا تصمیم درستی گرفته‌ام یا نه. مثل این است که در جاده‌ای پرتصادف قرار دارم، اما من خیلی خوشحالم که در خانه می‌مانم.

آمارهای اداره «سنسوس» نشان می‌دهد که در کمتر از ده سال، یک افزایش ۱۵ درصدی در تعداد زنانی که خانه‌دار شده‌اند، وجود داشته است.

«لیندا هرشمن»، استاد فلسفه و نویسنده‌ای است که تحقیقات خود را روی زوج‌هایی که صاحب‌منصب بالایی بوده‌اند و در سال ۱۹۹۶ در «نیویورک‌تایمز» ازدواج رسمی خود را اعلام کرده‌اند، انجام داده است. هرشمن می‌گوید، طبق الگوی تحقیقاتی وی، ۸۵ درصد از زنان در این دسته از زوجها - که پاره‌وقت یا تمام‌وقت کار می‌کردند - در حال حاضر خانه‌دار شده‌اند. البته وی مراحل مقدماتی تحقیقات را پشت سر گذاشته است. به عقیده وی، این دسته از زنان می‌توانستند در مشاغل دست داشته باشند که بر دنیا حکومت کنند. آنان می‌توانستند، سناتور یا فرماندار شوند یا می‌توانستند، کانال‌های اطلاعاتی مدیران اجرایی پانصد شرکت فورچون باشند.

خانم «آتکینسون» تهیه‌کننده تلویزیون و «هاگان»، مدیر اجرایی بانک بزرگ سرمایه‌گذاری «والاستریت» بود. بنا بر تحقیقات هرشمن، زنان تحت بررسی وی کاملاً متأثر از حسن تفاهم همسران ثروتمندشان بوده‌اند؛ آنان خود این وابستگی را برگزیده‌اند.

هرشمن می‌گوید: این زنان نوعی از زندگی را برای خود برگزیدند که نمی‌توانند از ظرفیت خود برای کارهای بسیار پیچیده بهره ببرند. خانم‌ها که خانه‌داری را انتخاب کرده، می‌گویند: برخی مردم فکر می‌کنند، چون در خانه هستم و تمام روز را با بچه‌ها می‌گذرانم، باید غذای مورد علاقه شوهرم را در لباس آشپزی تهیه کنم، در حالی که ما گروه‌هایی را تشکیل می‌دهیم و درباره سیاست آمریکا در عراق صحبت می‌کنیم.

گزارشگر «C.B.S» در پایان، این مسئله را مطرح کرده که امید می‌رود، کارفرمایان و رؤسا، شاهد چیزی که رخ داده، باشند و شرایط را به گونه‌ای تغییر دهند که این دسته از زنان بزرگ، به دلیل ساعات کار زیاد، این‌گونه عمل نکنند و شرایط کاری آنان، به نحو متفاوتی صورت پذیرد تا مجبور به دست کشیدن از کار نشوند.